

voldsomt – i at inddrage oppositionen, herunder det socialistiske parti, i regeringen.

En tid kunne det da også se ud, som om en forsoning var undervejs. Og den såkaldte forsoningsregering, der blev dannet, accepterede formentlig på den baggrund de udenlandske styrkers tilstedeværelse.

Men efter at de er begyndt at ankomme, så har Berisha igen styrket sin position. Han har svigtet de løfter, han havde givet om reel opløsning af sikkerhedspolitiet, om afsættelse af sikkerhedspolitiets chef, indenrigsministeren, om afskaffelse af undtagelsestilstanden. Og han anlægger på ny en uforsonlig holdning til oprørerne, hvis magtorganer, kaldet borgerråd, han kategorisk fordømmer og kræver opløst. Spørgsmålet om Berishas afgang er også udskudt på ubestemt tid, i det uvisse. Der er helt overhængende fare for, at den internationale styrke bliver en brik i Berishas spil for at bevare magten.

Krisen i Albanien er politisk. Den skyldes, at en lille klike omkring Berisha har søgt at etablere eller genetablere et diktatur. En økonomisk katastrofe omkring de såkaldte pyramidespil, som i høj grad skyldes netop den korrupte Berishaklike, udløste selve opstanden.

Men årsagerne ligger dybere. Der er mange og blomstrende demokratiske kræfter i Albanien, og det havde været en lykke for landet, om Berisha var blevet afsat. Det er ikke sket, og det vigtigste er så nu – så godt det kan lade sig gøre – at hjælpe med til at fremme demokrati i Albanien, dvs. bidrage til at der holdes frie og retfærdige valg og som forudsætning for disse valg at sikre ægte presse- og ytringsfrihed.

Det betyder også, at de borgerråd, som oprørerne har etableret, må inddrages på lige fod med andre politiske kræfter i den politiske proces. Men det er ikke en militær opgave, den er civil og politisk. Vi kan derfor, må jeg indskyde, i høj grad støtte OSCE's bestræbelser i den retning, som udenrigsministeren er impliceret i, fordi vi har formandskabet i OSCE.

Vi foreslår, at OSCE ud over de igangværende bestræbelser arrangerer rundbordssamtaler mellem alle parter inklusive borgerrådene. Det kan eventuelt ske i udlandet, måske i Danmark, så sådanne rundbordssamtaler kan finde sted i en god atmosfære. Men vi vender os mod den massive militære indsats, som i alt væsentligt tjener til at afstive Berishas position, mens de demokratiske kræfter inklusive deres repræsentanter i forsoningsregeringen ønsker borgerrå-

dene anerkendt og inddraget i den politiske proces.

Er der to i Albanien, som på det bestemteste afviser borgerrådene, er det Berisha og overraskende nok den italienske chef for de multinationale styrker. Berisha pressede OSCE's mæglere, Franz Vranitzsky, til ikke at forhandle med borgerkomiteerne, som han havde haft til hensigt, og den militære chef, general Forlani, har oplyst, at han kun vil tage kontakt med, hvad han selv betegner som de legitime myndigheder, og derved forstår han den, der har fået magten via Berishas svindelvalg.

Denne stillingtagen er betegnende, og på den baggrund vil SF stemme imod dansk deltagelse i den multinationale styrke.

Annette Just (FP):

Nu har hr. Gert Petersen jo fået forklaret situationen, og hvor forfærdelig den i virkeligheden er, og hvor ødelæggende virkeligheden kan vise sig at være for OSCE, idet OSCE har ladet sig tryne, så vidt det kan ses, af den gode præsident Berisha.

Den gode præsident Berisha, som hele befolkningen i virkeligheden er imod, som hele opstanden var imod, er ham, man nu bøjer hovedet for og siger, jamen hvis præsidenten ønsker at få en international styrke ind, så lad os da endelig hjælpe med det. Og så bruger man som undskyldning, at det albanske parlament også har støttet det vel vidende, som selv OSCE har måttet erkende, at valget til parlamentet hverken var frit eller særlig fair. Det var faktisk ren og skær svindel sagt på almindelig dansk.

Men det er dem, der nu siger, at når parlamentet og præsidenten er så dygtige og når de så gerne vil have det, så skal vi sandelig nok gå ind og hjælpe dem. Så har man sagt, at det måske var en idé at tale med alle parter, men præsidenten siger: næ, næ, næ, OSCE skal aldeles ikke bryde sig om at gå ned og tale med de her mærkelige borgerkomiteer, som man har i den sydlige del, som altså udgør ca. lidt over halvdelen af landet. Dem skal man endelig ikke tale med. Næ, man skal nøjes med at lytte til, hvad præsidenten siger, for han er jo en stor mand, og parlamentet, for de er jo i hvert fald valgt. Ikke særlig lovligt, det har vi beviser for, og det stempel har de fået af alle de internationale organisationer, men ikke desto mindre er det det, vi gør.

Det er unfair. Det er ikke fair hverken over for OSCE eller over for FN og den resolution, der er